

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

*Gaat dan heen tot alle volken,
predikt overal met kracht,
om Gods boodschap te vertolken;
Jezus stierf, het is volbracht.*

*Jezus Christus is gegeven
alle macht; Hij heeft beloofd:
schuldvergeving, eeuwig leven
ieder die in Hem gelooft.*

*Onze Heer zal met ons wezen
alle dagen, tot het eind;
spreekt vrijmoedig, zonder vreze,
wees een licht dat helder schijnt.*

*Niet erg moedig, slecht ter tale?
Op onszelf zien maakt ons bang.
Laat ons slechts van 't kruis verhalen,
dan is "ik" van geen belang.*

Het evangelie dat Johannes schreef (20)

Waarom niet het avondmaal?

Met het laatste vers van hoofdstuk 14 hebben we als het ware de zaal verlaten waar de Here de voeten van de discipelen heeft gewassen en met hen het Pascha heeft gevierd. We hebben evenwel iets gemist. Er is niet vermeld dat Hij het avondmaal heeft ingesteld. Waarom niet?

In hoofdstuk 12:36 hebben we gelezen dat de Here Jezus heenging en zich voor de mensen verborgen heeft. In de daarop volgende verzen verwees de evangelist naar woorden uit Jesaja 6:10: **“Maak het hart van dit volk vet, maak zijn oren doof en doe zijn ogen dichtklevan, opdat het met zijn ogen niet zie en met zijn oren niet hore en opdat zijn hart niet versta, zodat het zich niet bekere en geneze worde.”** Hij heeft hun ogen verblind en hun hart verhard, zodat zij niet met hun ogen zouden zien en met hun hart zouden verstaan en zich bekeren en Hij hen zou genezen. De Here had tenslotte Lazarus uit het graf geroepen, waarin hij al vier dagen lag. En hoewel velen daarvan getuigden omdat zij het hadden gezien, volhardden de leidslieden in hun verzet en gaven zij hun moorddadige plannen niet op. Daarop overkwam hun wat ook Farao is overkomen toen hij zich bleef verzetten hoewel hij veel tekenen had gezien en dikwijls verhoring op gebed had meegemaakt. Israëel werd verhard zoals ook Farao verhard was. Het einde van Gods geduld was gekomen en de Here Jezus trad niet meer openlijk op.

Daarop volgen de hoofdstukken 13-17, waarin de Here zich nog uitsluitend met zijn discipelen bezig hield, hen als het ware in afzondering meenam en binnen bracht in de gemeenschap met de Vader en hen kennis liet maken met de dingen die bij de Vader in het heiligdom zijn. Maar wie in het heiligdom naar binnen ging, moest eerst de voeten wassen. Dat vinden we dan ook in hoofdstuk 13:2-11.

Het ingaan in het heiligdom veronderstelt echter dat het offer reeds is gebracht. Niemand kon immers de tabernakel binnengaan zonder langs het brandofferaltaar te komen. Wie in het heiligdom naar binnen ging, had het altaar met het offer achter zich gelaten. Het noodzakelijke offer was reeds gebracht.

Naar ik meen wordt in deze hoofdstukken het avondmaal niet vermeld omdat bij de instelling van het avondmaal het offer als nog komend werd voorgesteld, terwijl het in het heiligdom als een volbracht offer gezien moet worden. Die visie in deze hoofdstukken, dat “het werk is volbracht”, komt vooral tot uiting in de woorden van de Here in hfdst. 17:4, waar Hij gezegd heeft: **“Ik heb het werk voleindigd dat Gij mij te doen hebt gegeven”.**

Hoofdstuk 15

1 Ik ben de ware wijnstok, en mijn Vader is de landman.

2 Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage.

Waarom zei de Here “de ware wijnstok”? Omdat Israël in de Schrift als wijnstok wordt voorgesteld, maar het bleek een ondeugdelijke wijnstok te zijn die volgens Jes. 5:2 stinkende druiven voortbracht. Christus, als nageslacht van David geboren en als Mens dus ook uit Israël, was geheel anders. Hij droeg vruchten, goede vruchten en was de ware wijnstok.

In vers 2 wordt ook van ranken in Hem gesproken. Die moeten gesnoeid worden of, als een rank geen vrucht draagt, weggenomen worden. Dat kan niet op Christus slaan, die immers volmaakt is. De volgende verzen maken duidelijk wie met de ranken worden bedoeld:

3 Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb;

4 blijft in Mij, gelijk Ik in u. Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft.

5 Ik ben de wijnstok, gij de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.

De ranken zijn dus een beeld van de gelovigen die zonder de Here Jezus geen betekenis hebben en geen vrucht zullen dragen. Aan Hem verbonden hebben zij kracht en kunnen zij vrucht voortbrengen. Deze beeldspraak wijst op de nauwe en unieke verbinding met Christus van de gelovigen in deze tijd. Zij behoren alle tot de gemeente, die één is met Christus. Woorden als deze zijn nooit tegen Israël gezegd. Zij zijn het volk van de Messias, maar aan hen die in deze tijd in Hem geloven heeft God een andere positie gegeven dan Israël ooit heeft gekend. Zij zijn volgens Paulus met Christus één plant geworden in

zijn dood en in zijn opstanding. (Rom. 6:5) In 1 Kor. 12:27 lezen we dat de gemeente het lichaam van Christus is. Dit is van Israël nooit gezegd.

De Here snoeit de ranken die vrucht dragen. Dat doet Hij door Zijn Woord. Net als we gezien hebben in Joh. 13:10, zegt de Here ook hier: **“Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb.”** Het woord van eeuwig leven door geloof in de Here Jezus. Wanneer het echter gaat om de praktische levenswandel en het daarin vrucht dragen voor de Here, snoeit Hij de ranken opdat ze meer vrucht dragen.

Door onze verbinding met Hem kunnen wij voor God vrucht dragen, maar als de verbinding met Hem in ons leven nagenoeg geen rol speelt, als we niet uit zijn kracht putten en op zijn woorden geen acht slaan, zal er in ons leven voor Hem niet of nauwelijks vrucht zijn.

6 Wie in Mij niet blijft, is buitengeworpen, als de rank en is verdord, en men verzamelt ze, en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand.

Een andere vertaling geeft “die *wordt* buiten geworpen” en die “verdort” in plaats van “is verdord”. Naar ik meen is dat juist omdat de gelovige verantwoordelijk is om in de Here te blijven. In het andere geval zou hij het slachtoffer van willekeur kunnen zijn en logischerwijze verdorren doordat hij weggesnoeid is. Hier wordt niet geleerd dat gelovigen uiteindelijk nog verloren kunnen gaan. De Here heeft gezegd dat zij niet verloren zullen gaan in eeuwigheid. (Hfdst. 10:28) De bedoeling van vers 6 is niet ons te leren twijfelen aan de belofte van de Heiland. Wat ons wordt voorgesteld is een beeld en in die voorstelling klopt het dat een weggenomen rank zal verdorren. Het gaat hier om het blijven in de Here: wanneer we aan Hem verbonden zijn zal God de Vader de vruchten zien. Blijven we niet in Hem, d.w.z. wanneer we menen uit onszelf vrucht te kunnen dragen, dan is dat voor God niets waard.

Als u zijn Woord aanneemt en dat vasthoudt, zal van u ook gezegd worden dat God door zijn Woord aan u Zijn snoeiende werk doet opdat u meer vrucht mag dragen.

7 Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden.

Wat gij maar wilt. Daaraan gaat vooraf **“indien gij in mij blijft en mijn woorden in u blijven”**. Als dat van ons gezegd kan worden, zal ons denken en ons wensen in overeenstemming zijn met Hem in Wie wij zijn en eveneens met zijn woorden. Dikwijls dragen onze gedachten en verlangens slechts het stempel van onze eigen wil en zijn zij in strijd met de wil des Heren.

De lezer moge mij toestaan daarover twee opmerkingen te maken:

1. “Uw wil geschiede” moet daarom in ons bidden de leidraad zijn, en
2. Als we gelovigen zijn, zullen we Gods Woord, de Bijbel, wel bezitten, maar lezen we die ook? Veelal zullen we dat bevestigend beantwoorden, maar onderzoeken we dat Woord ook? En nog een stap verder: woont dat Woord ook in ons? Er is zo veel dat onze aandacht vraagt. Er is zo veel dat interessant is. Er zijn zoveel zaken waarvoor we alles opzij zetten: een zaak opbouwen, een flink kapitaal vormen, een hobby en nog veel meer. Mag dat niet? Jawel, maar weet dat de tijd die aan die dingen besteed wordt, niet meer ter beschikking staat om naar Gods stem in de Bijbel te horen. En in Deut. 8:3 staat dat een mens niet alleen van brood leeft, maar van alle woord dat uit de mond van God uitgaat. Ons brood zullen we niet vergeten. Kunnen we dat ook met betrekking tot Gods woord zeggen?

8 Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij zult mijn discipelen zijn.

Zij waren al discipelen van de Here. Maar hier bedoelde Hij dat in Hem geloven niet het einde van het discipelschap is. Dat bestaat ook daarin dat de discipel praktisch leeft door Hem en in zijn leven de vruchten vertoont van de gemeenschap met Hem.

9 Gelijk de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u liefgehad; blijft in mijn liefde.

10 Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde.

Dit sluit aan op het vorige vers en doet ons beseffen dat praktisch discipelschap geringe waarde heeft als het voortkomt uit een wettisch, koud volbrengen van een plicht waarbij het hart en dus de liefde niet

is betrokken. Daarom gaat ook de inhoud van vers 9 aan vers 10 vooraf.

11 Dit heb Ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u zij en uw blijdschap vervuld worde.

Mijn blijdschap heeft de Here gezegd. Zijn weg op aarde bracht Hem dikwijls verdriet en wat vóór Hem lag is een voor ons ondoordringelijke smart geweest.

Wat was dan zijn blijdschap? De gemeenschap met de Vader en diens liefde, die nooit teleurstelde. De Here wil dat wij die blijdschap zullen kennen en ervaren. (Zie dat niet als een voorwaarde om behouden te worden, noch als een bevinding die bedoeld is u te verzekeren van uw verkiezing. De behoudenis is door geloof in de Here Jezus en onze zekerheid is zijn betrouwbaar woord.) De Here wil dat wij in dezelfde mate blij zijn als Hij blij kon zijn in het ongestoorde bewustzijn van de liefde van de Vader.

12 Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad.

Verdragen, goed. Waarderen, beter. Maar liefhebben! Daar denk ik toch even over na. Maar we hebben als gelovigen elkaar wel lief. Met volharding? En in alle situaties? De Here verwees naar zijn liefde tot ons. Hij kende ons door en door met de schaduwzijden die onze medegelovigen van ons niet kennen. En Hij heeft gezegd **“gelijk ik u heb liefgehad”**.

Kortom, er is overvloedig reden om alle eigenwaan en zelftevredenheid weg te doen en te erkennen dat we hoogst dankbaar moeten zijn dat de Here ons zo liefheeft omdat we zoveel liefde beslist niet waard zijn.

*Liefde van God voor de zondaar, voor mij,
Liefde die gaf om te geven,
Liefde, ik kan aan uw kruis niet voorbij,
U bent meer waard dan het leven.
Groot is uw heiligheid, groot is uw eer.
Groot was mijn zonde, uw liefde was meer.
Liefde van God en van Jezus, mijn Heer,
Liefde, voor U is mijn leven.*

*Engelen roemen uw sterkte en macht
rondom de hemeltrouwen boven,
maar om uw liefde die alles volbracht
zullen verlost en U loven.
Uw goedertierenheid bleek zoveel meer
dan te verwachten, dus zeggen wij weer:
Liefde van God en van Jezus de Heer,
Ga al ons denken te boven.*

13 Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden.

14 Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied.

De Here zelf ging verder. Hij zette zijn leven in voor die Hem haatten en die schuldig waren. En wie doet wat Hij gebiedt noemt Hij zijn vrienden.

Wij zingen soms "Welk een vriend is onze Jezus...". Overigens noemen wij Hem terecht onze Heer. In Hebreeën lezen we ook dat Hij ons broeders noemt, maar wij zullen Hem niet onze Broeder noemen. Dat neemt niet weg dat de woorden van de Here ons doen begrijpen hoe groot zijn liefde voor ons is. We moeten daarbij bedenken dat Hij heel goed wist dat Petrus Hem zou verloochenen en dat allen Hem zouden verlaten. Desondanks zijn vrienden.

15 Ik noem u niet meer slaven, want de slaaf weet niet, wat zijn heer doet; maar u heb Ik vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt.

In Rom. 6:20 lezen we: "Want toen gij slaven waart der zonde, waart gij vrij van de gerechtigheid. Wat voor vrucht hadt gij toen?" en "Maar thans, vrijgemaakt van de zonde en in dienst van God gekomen, hebt gij tot vrucht uw heiliging en als einde het eeuwige leven." (vers 22) De Here heeft ons tot de Vader gebracht en ingeleid in de geheimen en zegeningen van de Vader en het Vaderhuis en noemt ons geen slaven meer, maar vrienden in de dienst van God de Vader, die de Here Jezus ons heeft leren kennen.

16 Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles geve, wat gij Hem bidt in mijn naam.

De Here kent de harten en heeft geweten waarom Hij de twaalf en niet anderen heeft uitgekozen. Judas moest erbij zijn en zijn verraderswerk pas doen nadat hij drie jaren vertrouwen genoten had en van de woorden en werken van de Here getuige was geweest. Maar hier betroffen de woorden van de Here de elf discipelen. Zij zouden heengaan en vrucht dragen die blijven zou en de Vader zou hun bidden in de naam van Jezus Christus verhoren. Zeker, zij zouden vruchtbare ranken zijn en hun bidden in Jezus' naam zou overeenstemmen met de opdracht die de Here hun geven zou. Hoe zou de Vader dat bidden niet verhoren?

17 Dit gebied Ik u, dat gij elkander liefhebt.

De vraag wie van hen de meeste was moest vergeten worden. Zij zouden in de kracht van de Heilige Geest uitgaan om de boodschap van Jezus Christus te verbreiden. Hoe zouden zij kunnen spreken van de liefde Gods door Jezus Christus indien bij henzelf geen liefde gevonden werd? Moest juist de liefde niet de machtige drijfveer zijn en blijven, zoals ook de Vader zijn Zoon gegeven heeft uit liefde voor de wereld? En hoe zullen we liefde voor het verlorene opbrengen, als we zelfs broeders en zusters in de Here niet liefhebben?

18 Indien de wereld u haat, weet dan, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft.

19 Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitgekozen heb, daarom haat u de wereld.

20 Gedenkt het woord, dat Ik tot u gesproken heb: Een slaaf staat niet boven zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren.

De wereld is nog het domein van de satan en hoewel God de wereld liefheeft, haat zij God en hen die God vrezen. Heden ten dage (okt. 2011) wordt die haat steeds duidelijker. Zij die ijverig trachten het christendom te dwarsbomen en wat nog resteert aan invloed van het christendom in de maatschappij zo snel mogelijk uit te bannen, beseffen waarschijnlijk niet wie hen op de achtergrond stuurt en leidt. Terwijl de duivel hen wel gebruikt voor zijn doel, leidt hij hen tegelijk onafwendbaar naar het eeuwig verderf.

Maar laat ons goede moed houden. Christus heeft overwonnen en door Hem zullen ook degenen die in Hem geloven tenslotte overwinnen.

21 Maar dit alles zullen zij u aandoen om mijn naam, want zij kennen Hem niet, die Mij gezonden heeft.

22 Indien Ik niet gekomen was en tot hen gesproken had, zij zouden geen zonde hebben, maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonde.

De woorden in vers 22 laten ons begrijpen dat de Here met name aan de haat van de Joden heeft gedacht en daar zouden zijn discipelen inderdaad mee te maken krijgen.

De Here moest van hen zeggen dat zij God niet kenden die de Zoon gezonden had. Maar doordat Hij in hun midden gewandeld heeft, goed doende, en tot hen gesproken heeft was er geen verontschuldiging voor hun volharden in vijandschap tegen God. Zoals het voor Farao geen vraag was of hij werkelijk met de God van Israël te doen had, was het ook voor de leidslieden onder de Joden duidelijk dat de Here Jezus door God gezonden was, zoals Nicodemus gezegd heeft. (Joh.3:2)

23 Wie Mij haat, haat ook mijn Vader.

24 Indien ik niet de werken onder hen gedaan had, die niemand anders gedaan heeft, zouden zij geen zonde hebben; maar nu hebben zij, hoewel zij ze gezien hebben, toch Mij en mijn Vader gehaat.

25 Maar het woord moet vervuld worden, dat in hun wet geschreven is: Zij hebben Mij zonder reden gehaat.

Als we aan de woorden van de Bijbel gewend zijn geraakt, dringt het mogelijk niet meer in volle omvang tot ons door, hoe verschrikkelijk Godvijandig de houding van de Joden is geweest in hun moordplannen ten opzichte van Christus. Zij die het niet voldoende achtten te leven in overeenstemming met de woorden Gods en hun eigen voorschriften hadden toegevoegd, die beweerden diep respect voor Mozes en de profeten te hebben, haatten Hem die oneindig meer is dan Mozes en door talloze tekenen had getoond dat God met Hem was.

Er zijn er velen die menen dat er een tussenweg is. Zij denken dat men Gods Woord niet geheel hoeft te aanvaarden en niet hoeft te geloven dat Christus is opgestaan, noch dat God alles geschapen heeft om godvrezend en een vroom christen te zijn. Waarschijnlijk zijn zij slechts religieus zonder zich ooit tot God bekeerd te hebben en zonder te erkennen dat Jezus Christus de Zoon van God is voor wie ook zij onvoorwaardelijk moeten buigen.

Godsdienst zonder geloof, zonder bekering, zonder Christus, zonder besef van schuld tegenover God, maar meer bedoeld als een mogelijkheid om zich te kunnen presenteren als een beter soort mens en de achting die daarbij hoort te verwerven, leidde tot het besluit om de Zoon van God om te brengen.

Als ook u in dat spoor wandelt, ga dan nu inzien waartoe dat leidt en bekeer u. Zie de liefde Gods in Jezus Christus en erken dat u schuldig bent en niet verder kunt zonder de Verlosser, opdat u door het geloof in Hem behouden zult worden.

26 Wanneer de Trooster komt, die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest der Waarheid, die van de Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen; 27 en gij moet ook getuigen, want gij zijt van het begin aan met Mij.

Dit is de derde maal dat de Here in dit samenzijn met zijn discipelen van de Trooster sprak. Hij bereidde hen er op voor dat Hij zou heengaan en dat zij Hem zouden missen. Maar zij zouden niet alléén gelaten worden. De Trooster zou komen, de Heilige Geest die bij hen zou blijven en die zou van Christus getuigen. Die Geest zou zelfs in hen zijn (hfdst.14:17) en hun geestelijke kracht geven opdat zij zouden kunnen getuigen van alles wat zij van Christus gehoord en gezien hadden.

Wordt D.V. vervolgd.

“Welk een vriend is onze Jezus...”

Een vriend heeft te allen tijde lief,....

(Spr. 17:17)

En voor het Paasfeest, toen Jezus wist, dat zijn ure gekomen was om uit deze wereld over te gaan tot de Vader, heeft Hij de zinnen, die Hij in de wereld liefhad, liefgehad tot het einde.

(Joh. 13:1)

De profetie van Ezechiël (33)

Hoofdstuk 39

1 Gij nu, mensenkind, profeteer tegen Gog en zeg: Zo zegt de Here HERE: zie, Ik zal u, Gog, grootvorst van Mesek en Tubal!

2 Ik zal u komen halen en u voortdrijven, u doen optrekken uit het verre noorden en brengen op de bergen van Israël.

3 Dan zal Ik de boog uit uw linkerhand slaan en de pijlen uit uw rechterhand doen vallen.

4 Op de bergen van Israël zult gij vallen, gij met al uw krijgsbenden en de volken die met u zijn; aan roofvogels, vogels van allerlei gevederte, en aan het gedierte des velds zal Ik u tot voedsel geven;

5 op het open veld zult gij vallen, want Ik heb het gesproken, luidt het woord van de Here HERE.

Voor het herstelde volk Israël zal de profetie een bemoediging zijn als de menigte van Gog zal optrekken. De verzen 3-5 zullen als een belofte van God hun houvast zijn. Als zij zelf een zo grote vijandige massa zouden moeten weerstaan, was de ondergang bij voorbaat zeker. Maar zij behoeven geen stap te zetten noch een wapen op te nemen, want de Here zal ingrijpen nog voor deze vijandige coalitie enig kwaad zal kunnen doen.

6 Ik zal vuur werpen in Magog en onder hen die in gerustheid de kustlanden bewonen; en zij zullen weten, dat Ik de HERE ben.

7 Ik zal mijn heilige naam bekendmaken onder mijn volk Israël; Ik zal mijn heilige naam niet meer laten ontheiligen; en de volken zullen weten, dat Ik de HERE ben, heilig in Israël.

8 Zie, het komt, het zal geschieden, luidt het woord van de Here Here; dit is de dag, waarvan Ik gesproken heb.

Heilig in Israël. Voor hen die nog steeds menen dat de kerk of gemeente niet te onderscheiden is van Israël en dat de toekomst van Israël zonder bezwaar de toekomst van de gemeente van Jezus Christus genoemd kan worden, zij het nog eens gezegd dat de gemeente niet Israël is en ook niet bij Israël is gevoegd.

Het is omgekeerd. Van de Joden die zich op de Pinksterdag bekeerden en die gedoopt werden, wordt in Hand. 2:41 gezegd dat ongeveer drieduizend zielen werden toegevoegd.

Waarom toegevoegd? Aan Israël? Nee, aan de gemeente. En in vers 47 staat vervolgens geschreven dat de Here dagelijks voegde bij de gemeente die behouden moesten worden. Bij Israël konden zij niet gevoegd worden omdat zij geboren Israëlieten waren.

We moeten dus de profetieën in Ezechiël niet op de gemeente toepassen terwijl daar Israël wordt genoemd. Ze hebben inderdaad op het volk Israël betrekking. De hierboven afgedrukte teksten betreffen hetgeen God zal doen voor zijn volk om het te verlossen voordat Gog en Magog hun boze plannen kunnen uitvoeren. Het betreft de tijd van het vrederijk, als van Israël alle stammen zullen zijn teruggebracht, de tijd na de terugkeer van Christus die dan regeren zal over alles in de hemel en op de aarde. De Here zal ingrijpen en de gehele grote krijgsmacht zal teniet gedaan worden.

9 Dan zullen de inwoners van de steden van Israël uitgaan en de brand steken in het wapentuig: kleine en grote schilden, bogen en pijlen, knotsen en speren. Zeven jaar lang zullen zij daarmee hun vuur stoken.

10 Zij zullen geen hout van het veld halen of in de bossen hakken, want met dat wapentuig zullen zij hun vuur stoken. Zo zullen zij hun berovers beroven en hun plunderaars uitplunderen, luidt het woord van de Here HERE.

In Openbaring 20 staat geschreven dat Gog en Magog door ophitsing van de duivel zullen optrekken nadat de duizend jaren voleindigd zijn. Hier staat dat de Israëlieten zeven jaren zullen stoken van het wapentuig van die krijgsmacht. Zijn dat zeven toegevoegde jaren na de duizend, of zijn het de laatste jaren voor de duizend compleet zijn? Ik heb daar geen antwoord op.

11 Te dien dage zal Ik aan Gog een plaats geven, waar zijn graf zal zijn in Israël: het dal der doortrekkenden, ten oosten van de zee; en dat zal de weg versperren aan wie erdoor willen trekken. Daar zal men Gog met heel zijn menigte begraven en men zal het noemen: het dal van Gogs menigte.

12 Het huis Israëls zal hen begraven om het land te reinigen, zeven maanden lang;

13 ja, het gehele volk des lands zal begraven, en dat zal hun tot roem strekken op de dag dat Ik Mij verheerlijik, luidt het woord van de Here HERE.

14 Men zal mannen aanstellen met de vaste taak het land door te gaan om te begraven wie van de doortrekkenden op het land waren blijven liggen, en het te reinigen. Na verloop van zeven maanden zullen zij een onderzoek instellen;

15 als zij dan het land doorgaan, en een van hen ziet mensenbeenderen, dan zal hij daar een merkteken bij zetten, totdat de grafdelvers ze begraven hebben in het dal van Gogs menigte.

16 (ook zal er een stadsnaam zijn: Menigte); zij zullen het land reinigen.

Deze beschrijving maakt ons duidelijk dat het een enorme menigte zal zijn die met Gog is opgetrokken. Maar het is ook duidelijk dat het oordeel door Gods hand over hen volkomen zal zijn.

Het blijft nog wel een vraag of dit zal plaats vinden enige jaren na de verschijning van Christus en de oprichting van zijn koninkrijk, of inderdaad tegen het einde van die gezegende periode, zoals vermeld in de Openbaring. Het beslissende woord kan ik niet spreken, al blijf ik ertoe neigen de laatste opvatting te aanvaarden.

17 Gij nu, mensenkind, zo zegt de Here HERE: zeg tot het gevogelte van allerhande gevederte en tot al het gedierte des velds: verzamel u en komt, verenigt u van alle kanten bij het slachtoffer dat Ik voor u slacht, een groot slachtoffer, op de bergen van Israël; eet vlees en drinkt bloed.

18 Vlees van helden zult gij eten en bloed van de vorsten der aarde zult gij drinken; rammen, lammeren, bokken, stieren, alles mestvee van Basan.

19 Tot verzadiging toe zult gij vet eten, tot dronkenschap toe bloed drinken van het slachtoffer dat Ik voor u geslacht heb;

20 ja, gij zult u aan mijn tafel verzadigen, aan paarden en ruiters, aan helden en allerlei krijgslieden, luidt het woord van de Here HERE.

21 Zo zal Ik mijn heerlijkheid onder de volken brengen, en zullen alle volken het gericht zien dat Ik voltrokken heb, en de hand die Ik op hen heb gelegd.

22 Het huis Israëls zal weten, dat Ik de HERE hun God ben, van die dag af en voortaan.

Wat we hier lezen wijst op een ingrijpen van God met een oordeel waarin geen van de verzamelde legermachten gespaard wordt. De ogenschijnlijk eensgezinde volken zullen elkander te gronde richten, terwijl de Here van de hemel zal ingrijpen opdat ook zij die leken het te overleven aan de ondergang niet zullen ontkomen. De vernietiging van deze vijandige machten zal volkomen zijn.

23 En de volken zullen weten, dat het huis Israëls om zijn ongerechtigheid in ballingschap is gegaan; omdat zij Mij ontrouw geworden waren, had Ik mijn aangezicht voor hen verborgen en hen overgegeven in de macht van hun tegenstanders, zodat zij allen door het zwaard vielen.

24 Naar hun onreinheid en hun overtredingen heb Ik hen behandeld en mijn aangezicht voor hen verborgen.

25 Daarom, zo zegt de Here HERE, nu zal Ik een keer brengen in het lot van Jakob en Mij ontfermen over het gehele huis Israëls, en ijveren voor mijn heilige naam.

26 Zij zullen de smaad en al de ontrouw, waarmee zij Mij ontrouw geweest zijn, vergeten, wanneer zij weer in hun land wonen, veilig, zonder dat iemand hen opschrikt.

27 Als Ik hen uit het gebied der volken terugbreng en hen uit de landen van hun vijanden verzamel, dan zal Ik Mij voor het oog der talrijke volken aan hen de Heilige betonen.

28 En zij zullen weten, dat Ik de HERE hun God ben, zowel wanneer Ik hen in ballingschap wegvoer onder de volken, als wanneer Ik hen weer in hun eigen land verzamel, zonder dat Ik iemand van hen daarginds achterlaat.

29 En Ik zal mijn aangezicht niet meer voor hen verbergen, wanneer Ik mijn Geest over het huis Israëls heb uitgestort, luidt het woord van de Here HERE.

Met deze woorden zien we profetisch terug op de wegen van God met Israël nadat Hij zich weer over hen heeft ontfermd en hen in hun land teruggebracht zal hebben, waar zij veilig en in vrede wonen zullen, door God beschermd. Tegelijk blijkt dit stuk van de profetie vooruit naar de vervulling van de profetie in Joël 2, die eertijds op de Pinksterdag niet meer dan een voorlopige en ten dele vervulling heeft gekregen. (Zie Handelingen 2:17 en volgende verzen) Vers 29 is een belofte die wel waard is om dit gedeelte van de profetie van Ezechiël af te sluiten. De hoofdstukken 40-48 hebben een karakter dat geheel anders is dan wat we tot nog toe overdacht hebben.

Hoofdstuk 40

De nieuwe tempel

De hoofdstukken 40 tot 48 handelen over de nieuwe tempel en wat daarmee verband houdt. Dikwijls wordt dan over de derde tempel gesproken. Dat kan evenwel niet juist zijn. De eerste tempel is door Salomo gebouwd en verwoest door Nebukadnezar. De tweede tempel is in opdracht van Kores, de koning van Perzië gebouwd en in later tijd door Herodes verfraaid. De Romeinen hebben die tempel in het jaar 70 na Christus verwoest. Maar in Dan. 9:27 lezen we het volgende: **"En hij zal het verbond voor velen zwaar maken, een week lang; in de helft van de week zal hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden; en op een vleugel van gruwelen zal een verwoester komen, en wel tot aan de**

voleinding toe, en waartoe vast besloten is, dat zal zich uitstorten over wat woest is."

Voor wie zich met het boek Daniël niet of nauwelijks heeft bezig gehouden, zullen die woorden raadselachtig lijken. Maar in Matth. 24:15 heeft de Here Jezus tegen zijn discipelen gezegd: **"Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniël gesproken is, op de heilige plaats ziet staan (wie het leest, geve er acht op)."** Dat is een verwijzing naar Dan. 9:27, hiervoor geciteerd en Dan. 12:11: **"En van de tijd af dat het dagelijks offer wordt gestaakt en een gruwel wordt opgericht, die verwoesting brengt, zijn het duizend tweehonderd en negentig dagen."**

Met het woord "gruwel" wordt een afgod bedoeld, hetzij een beeld, hetzij een mens die zichzelf tot God verklaart. Dat laatste zal de mens der zonde doen, de antichrist over wie de apostel Paulus in 2 Thess. 2:3 en 4 schreef: **"eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs, de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij een god is."**

Van die gruwel (die afgod) heeft de Here Jezus dus in Mattheüs 24 gezegd dat hij zal staan op de heilige plaats, dat is de tempel. En als volgens Daniël 9:27 het offeren, slachtoffer en spijsoffer, verhinderd zal worden, moet er in die tijd dus een tempel met altaar zijn waar geofferd wordt. Die tempel moet dan gebouwd zijn vóór de bekering van Israël en vóór de grote verdrukking waarover de Here in Mattheüs 24 sprak. Na de tweede tempel, die op bevel van Kores is gebouwd, zal dat de derde tempel zijn.

De woorden van de Here in Matth. 24:15 en die in Dan. 12:11 zeggen onomwonden dat de gruwelijke afgoderij in die tempel verwoesting tot gevolg zal hebben. Wat Ezechiël in hoofdstuk 40-47 heeft geschreven over een nieuwe tempel betreft dus niet de derde, maar de vierde tempel, die gebouwd zal worden nadat de Here in heerlijkheid is verschenen. Deze zal ook de laatste zijn. Van die tempel heeft Haggai profetisch voorspeld, dat **"de laatste heerlijkheid van dat huis groter zal zijn dan de eerste"**. (Haggai 2:10)

We moeten ons bij het nadenken over deze dingen goed realiseren dat het zaken betreft die de gemeente van Jezus Christus op aarde niet zal meemaken. Die gemeente komt ook niet ter sprake. Israël en de stammen van Israël, de vorst uit het huis van David enzovoort, worden wel genoemd. Zelfs de verdeling van het land onder de stammen van

Israël komt in hoofdstuk 48 aan de orde. Er hoeft niet aan getwijfeld te worden, dat het inderdaad over het volk Israël gaat. De gemeente is dan reeds opgenomen en in haar hemelse bestemming, het Vaderhuis gebracht.

1 In het vijftiende jaar van onze ballingschap, in de aanvang van het jaar, op de tiende der maand, in het veertiende jaar, nadat de stad was gevallen, op diezelfde dag, was de hand des HEREN op mij en Hij bracht mij daarheen:

2 in gezichten Gods bracht Hij mij naar het land van Israël en zette mij neer op een zeer hoge berg; daarop was iets als een stad gebouwd aan de zuidzijde.

3 Toen Hij mij daarheen gebracht had, zie, daar bevond zich een man, die er uitzag als was hij van koper, met een linnen snoer en een meetroede in zijn hand; hij stond in de poort.

4 De man sprak tot mij: Mensenkind, zie met uw ogen en hoor met uw oren en richt uw opmerkzaamheid op alles wat ik u zal laten zien; want opdat ik u dit zou laten zien, zijt gij hierheen gebracht. Verkondig alles wat gij zien zult, aan het huis Israëls.

Wat Ezechiël ging zien, moest hij aan het huis Israëls verkondigen. En de man die hem aansprak zag er uit alsof hij van koper was. Koper wordt vooral genoemd bij de opdracht om een huis voor God, de tabernakel, te bouwen. Het grote altaar voor het brandoffer was van koper gemaakt, het wasvat eveneens. En de pilaren rondom het geheel waaraan het linnen was opgehangen, stonden alle op een voet van koper.

Koper is het materiaal dat tegen de felheid van het vuur bestand was dat in het hart van het altaar brandde. Dat altaar wijst op Christus die de hitte van Gods oordeel op het kruis heeft verdragen. Dat was verschrikkelijk, maar betekende niet zijn ondergang. Hij was volkomen rechtvaardig en Hij kon zelfs het vuur van Gods toorn ongeschonden doorstaan. Koper spreekt dan ook van praktische gerechtigheid. Daarom stonden ook de pilaren op een koperen voet. Zij zouden vergaan als zij als houten pilaren zo maar in het zand moesten staan, tientallen jaren. Het koper echter werd niet aangetast.

Zo wordt de gelovige niet aangetast indien hij in het leven staat in de praktische gerechtigheid die in Christus Jezus de grond is waarop wij staan.

De man die met de profeet sprak was als van koper. Hij zou het heiligdom van God met zijn meetroede meten. Zou hij dat kunnen

doen als hij niet gekenmerkt werd door de praktische gerechtigheid die past bij Gods huis? Nee immers.

Wat de profeet zou zien moest hij aan het huis Israëls verkondigen.

5 En zie, daar liep aan de buitenzijde een muur geheel rondom het gebouw. De man nu had in zijn hand een meetroede van zes ellen (elk van een gewone el en een handbreedte); en hij mat de dikte van het muurwerk: een roede, en de hoogte: een roede.

6 Toen kwam hij tot de poort die gericht was naar het oosten, besteede de trappen daarvan en mat de dorpel dier poort: een roede breed en de andere dorpel: een roede breed.

7 En elke kamer was een roede lang en een roede breed, en tussen de kamers was er vijf el; de dorpel van de poort langs de voorhal der poort aan de binnenzijde was een roede.

De muur rondom was 6 el breed en hoog, dat is ongeveer 3 meter, niet hoog genoeg ter verdediging, die ook in het geheel niet aan de orde zal zijn.

8 Vervolgens mat hij de voorhal der poort aan de binnenzijde: een roede.

9 En hij mat de voorhal der poort: acht el, en haar muurvlakken: twee el; de voorhal der poort lag aan de binnenzijde.

10 En de kamers van de poort, die aan de oostzijde was, waren drie aan weerszijden; alle drie hadden dezelfde afmeting, ook de muurvlakken aan weerszijden hadden dezelfde afmeting.

11 Daarop mat hij de breedte van de ingang der poort: tien el; de lengte van de poort: dertien el;

12 en er was een afscheiding, voor aan de kamers, van een el, en een el was de afscheiding aan de andere zijde, terwijl elke kamer zes el in het vierkant was.

13 Ook mat hij de poort, van het dak van de ene kamer tot het dak van de andere kamer, een breedte van vijftientig el, ingang tegenover ingang.

Ik moet erkennen dat ik door kennis te nemen van de beschrijving onvoldoende zicht op de bouw krijg. Het zou mogelijk zijn min of meer te kopiëren wat anderen, die daaraan veel en langdurig aandacht hebben gegeven, gemeend hebben te kunnen weergeven. Dat lijkt me echter niet correct en ook niet wat de Here van mij vraagt. Een ieder kan slechts geven overeenkomstig het licht dat de Here geeft. Ik geef daarom de tekst met mogelijk enkele opmerkingen.

Wordt D.V. vervolgd.

Tweetallen

Het evangelie naar Lucas vermeldt meerdere beschrijvingen van twee mensen, die in een bepaalde verhouding tot elkaar staan. We lezen over:

- een huwelijksrelatie, zoals Zacharias en Elisabeth, Jozef en Maria,
- een familierelatie, zoals Johannes en Jacobus, Martha en Maria, de verloren zoon en zijn broer,
- een geestelijke relatie, zoals Simeon en Anna, Mozes en Elia, de Emmaüsgangers,
- een relatie die blijkt uit een gelijkenis, zoals de twee schuldenaars, de tollenaar en de Farizeeër, de rijke man en de arme Lazarus,
- een criminele relatie, zoals de twee misdadigers,
- andere relaties, zoals de twee huizenbouwers, de Here Jezus en Barabbas.

Het zal niet zonder reden zijn dat juist de evangelist Lucas, die het Menszijn van de Here Jezus onder onze aandacht brengt, daarmee iets (of misschien wel heel veel!) tot ons mensen wil zeggen. In een aantal afleveringen willen we nadenken wat de betekenis voor ons mag zijn en welke praktische lessen wij daaruit kunnen leren.

Zacharias en Elisabeth (Luc. 1:1-25, 57-80)

Het evangelie van Lucas is gericht aan een zekere Theofilus, een Griekse naam die betekent: vriend van God. De Here Jezus heeft tot zijn discipelen gezegd en daarmee ook tot ons, “...maar u heb ik vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt.” (Joh. 15:15); daardoor mogen we ons als een Theofilus beschouwen, aan wie Lucas zijn evangelie schrijft. De bedoeling van Lucas was dat Theofilus en daarmee ook wij, de betrouwbaarheid zou erkennen van de zaken waarin hij onderwezen was; we geloven niet in sprookjes, maar in ware, ook geschiedkundig onweerlegbare, feiten.

Het eerste wat opvalt, is dat zowel Zacharias als zijn vrouw Elisabeth tot het nageslacht van Aäron behoren, d.w.z. beiden zijn van het priesterlijk geslacht. Zacharias behoorde tot de afdeling van Abia, die in 1 Kron. 24:10 genoemd wordt als de achtste priesterfamilie waarop het lot viel. Het getal

acht heeft in de Bijbel vaak de betekenis van een nieuw begin en zo ook hier: God begint iets nieuws via de zoon van Zacharias en Elisabeth. Er wordt een mooi getuigenis gegeven van deze mensen: zij waren beiden rechtvaardig voor God, maar dat niet alleen, ze leefden er ook naar en waren onberispelijk! Zou dat ook van ons geschreven kunnen worden als het eerste wat vermeldenswaard is, omdat wij, als man en vrouw beiden, door de Here Jezus tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt zijn? (Openb. 1:6)

De priester Zacharias wordt gevonden op de plaats waar een priester behoort te zijn, daar waar God gediend wil worden: in de tempel, bij het reukoffer. Paulus zegt dat wij voor God een geur van Christus zijn (2 Kor. 2:15) en in die hoedanigheid mogen wij als gelovigen, als een heilig priesterschap, elke eerste dag van de week samenkomen om de Here te dienen. Zacharias bracht het reukoffer terwijl de gemeente buiten in gebed was; zo ook in onze samenkomst, als een broeder een gebed uitspreekt, bidden allen in stilte mee en bevestigen zij het gebed met hun amen.

Maar dan gebeurt er iets onverwachts: er verschijnt een engel van de Here. Dit maakt zo'n indruk op Zacharias dat hij niet alleen ontroerd raakt maar ook bevreesd. Uit wat de engel zegt blijkt dat Zacharias niet alleen het reukoffer bracht, maar op die plaats ook stond te bidden en God reageert daar onmiddellijk op! Ook Daniël heeft dit ervaren toen hij tot God bad. Wij lezen in Daniël 9:21: **“terwijl ik nog sprak in het gebed, kwam de man Gabriël, die ik tevoren gezien had in het gezicht, in ijle vlucht tot vlak bij mij op de tijd van het avondoffer.”**

Wij weten dat God onze gebeden op grond van hét offer van de Here Jezus verhoort. Wij mogen met onze gebeden in vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade: **“En dit is de vrijmoedigheid, die wij tegenover Hem hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar zijn wil, ons verhoort.”** (1 Joh. 5:14)

Zacharias en Elisabeth hadden een stil verdriet: ze hadden geen kinderen. Ze hadden hierover vaak gebeden tot God, maar hun wens was tot op dat moment niet vervuld. Groot zal de vreugde van Zacharias geweest zijn, toen de engel hem vertelde dat zijn gebed was verhoord en dat Elisabeth een zoon zou baren. Maar dan slaat de twijfel toe; zal het wel echt zo zijn, want hij en zijn vrouw zijn inmiddels al hoogbejaard en waaraan kan hij nu zeker weten dat het allemaal wel waar zal zijn? Het antwoord op deze vraag krijgt hij ook van de engel: vanwege zijn ongeloof zal hij niet meer kunnen spreken totdat de belofte vervuld wordt. Het kan ons voorkomen als een harde straf, maar Zacharias had kunnen weten dat het in de geschie-

denis van zijn volk vaker was gebeurd dat God een zoon schonk waar het menselijk gezien onmogelijk scheen. Ook Abraham en Sara hadden pas op hoge leeftijd Isaäk gekregen, waarbij tot hen gezegd was: **“Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?”** (Gen. 18:14) en zo heeft God ook aan Hanna zonen en dochters geschonken op grond van het gebed. (1 Sam. 1:20 en 2:21) Als het naar Gods raadsbesluit is, kunnen er dingen gebeuren die boven ons verstand gaan, **“want geen woord, dat van God komt, zal krachteloos wezen.”** (Luc. 1:37)

De engel zegt dat zij hun zoon de naam Johannes moeten geven, dat betekent: God is genadig. In deze naam komt tot uitdrukking wie God in Zichzelf is: de God van alle genade. (1 Petr. 5:10) Daarmee begon een nieuwe periode in de geschiedenis van Israël, dat immers onder de wet leefde en daarbij elke keer moest ervaren dat ze de wet niet konden volbrengen; nu begon de bedeling van de genade! In Lucas 16:16 lezen we dat de Here Jezus zegt: **“De wet en de profeten gaan tot Johannes; sinds die tijd wordt het evangelie gepredikt van het Koninkrijk Gods...”** Zo heeft ook Johannes de evangelist dat geschreven in zijn evangelie, toen hij noteerde: **“de wet is door Mozes gegeven, maar de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen.”** (Joh. 1:16,17)

Er zouden er velen zijn die zich over de geboorte van Johannes zouden verblijden, vooral zijn ouders, want **“blijdschap en vreugde zal uw deel zijn,..... want hij zal groot zijn voor de Here.....en met de Heilige Geest zal hij vervuld worden, reeds van de schoot zijner moeder aan,....”** (Luc. 1:14-17) Is dat geen reden om met blijdschap vervuld te worden? Zacharias kon echter tijdens de zwangerschap geen woord wisselen met zijn vrouw; hij was monddood.

De profeet Maleachi had voorspeld dat voordat de grote en geduchte dag van de Here zou komen, God de profeet Elia zou zenden. (Mal. 4:5) De engel zegt nu tegen Zacharias dat zijn zoon gesteld zal worden, om, in de geest en kracht van Elia, bekering te bewerken onder het volk Israël. Daarin zien we opnieuw de genade van God, dat Hij, voordat Hij het oordeel over deze wereld brengt, eerst nog zijn boodschappers stuurt om de mensen te redden van de ondergang. Velen hebben de boodschap van Johannes de Doper niet aangenomen, terwijl toch duidelijk was dat hij de door God gezonden bode was, om voor de Here een toegerust volk te bereiden.

Na afloop van zijn dienst in de tempel vertrekt Zacharias naar huis. Zijn vrouw Elisabeth raakt in verwachting. We lezen dat ze zich vijf maanden voor de mensen verborg, maar we lezen nergens dat Elisabeth haar man

verwijten maakt vanwege zijn ongelof. En dan komt er onverwacht bezoek bij Zacharias en Elisabeth. Er komt een familielid, Maria, 'een verwante' met eveneens een wonderlijke ervaring betreffende de aanzegging van een geboorte. Elisabeth verheugt zich over het bezoek en ervaart 'aan den lijve' wat de groet van Maria in haar teweeg brengt, want het nog ongebo- ren kind in haar springt op van vreugde en bemerkt dat het nog ongebo- ren Kind in Maria niemand minder is dan de Here. Dat zegt ze niet zomaar, in een emotionele opwelling, nee, Elisabeth zegt dit omdat ze vervuld wordt met de Heilige Geest!

Elisabeth prijst Maria omdat, in tegenstelling tot haar eigen echtgenoot, zij geloofd heeft wat vanwege de Here tot haar gezegd is; een pijnlijke les voor Zacharias! Dan wordt Johannes de Doper geboren en de burens verheugen zich met haar omdat de Here zijn barmhartigheid aan haar heeft grootgemaakt.

Bij de besnijdenis willen de aanwezigen de naam van zijn vader in stand houden, maar de engel had gezegd dat hij de naam Johannes moest dragen en dat was een nieuwe naam, die in de familie niet voorkwam. Zoals gezegd, betekent de naam Johannes: God is genadig. De genade doet haar intrede en God maakt een nieuw begin. Zacharias bevestigt wat Elisabeth ook al had gezegd: Johannes zal zijn naam zijn. De gehoorzaamheid van Zacharias in het toekennen van de door de engel genoemde naam, heeft direct tot gevolg dat hij weer kan spreken; hij beklagt zich niet over het feit dat hij zolang niet heeft kunnen spreken, maar hij begint onmiddellijk God te loven. De Here beloont dat, door hem te vervullen met de Heilige Geest en hij gaat vervolgens profeteren.

In deze gebeurtenis kunnen we zien wat het betekent als God zijn genade aan de mensen betoont. De priester Zacharias, die aanvankelijk het woord van God in twijfel trok en daarvoor getuchtigd werd, wordt niet alleen hersteld in zijn dienst, maar hij mag door de Heilige Geest nu zelfs profeteren! Hij wordt door de Here niet naar de achterste rij stoelen verwezen, maar hij mag zijn dienst weer op zijn oorspronkelijke plaats uitoefenen.

Het was ongeveer 350 jaar geleden dat de laatste profeet (Maleachi) geprofeteerd had en de eerstvolgende profeet is nu deze priester Zacharias, wienst zoon Johannes de Doper de vervulling zou worden van de door Maleachi genoemde Elia. Zacharias krijgt van God niet alleen eerherstel in priesterdienst, maar zijn taak wordt nu zelfs uitgebreid met een profetische dienst! Een prachtige verwerkelijking van de tekst: **"Immers uit zijn volheid hebben wij allen ontvangen zelfs genade op genade."** (Joh. 1:16) Aan Petrus is soortgelijke eer te beurt gevallen toen de Here Jezus hem na de verloochening

ning en het daaropvolgende herstel in het midden van de andere discipelen aanstelde, niet alleen opnieuw in zijn discipelschap, maar ook als degene die de schapen van de Here Jezus zou weiden. (Joh. 21:15-17)

Wat hebben deze gebeurtenissen ons te zeggen?

Als eerste dat, net zoals Zacharias, een priester zijn/haar plaats moet innemen waar God zijn naam doet wonen. Net zoals in de tijd van Zacharias, is dat de plaats waar de Here gediend wil worden en waar Hij in het midden wil zijn (Matth. 18:20) en ook tot ons spreekt door zijn woord.

Verder geldt ook dat we niet mogen twijfelen als het woord van God niet direct door ons verstaan wordt, want de Heilige Geest zorgt er dan voor dat er iemand "naast ons komt zitten" om ons uit te leggen wat wij niet verstaan (Hand. 8:29 en verder) of om ons de weg nauwkeuriger uit te leggen, zoals Priscilla en Aquila deden met Apollos (Hand. 18:24-26).

Elisabeth is het voorbeeld van een vrouw (zuster) die, zonder verdere vragen, in stilte haar weg gaat met de Here. Zij werd niet opstandig tegen haar man, vanwege zijn aanvankelijke twijfels, maar zij bracht in praktijk wat de apostel later schreef: **"..vrouwen, weest uw mannen onderdanig, opdat, ook indien sommigen aan het woord niet gehoorzaam zijn** (en dat was het geval met Zacharias), **zij door de wandel hunner vrouwen zonder woorden gewonnen worden, doordat zij uw reine en godvrezende wandel opmerken"**. (1 Petr. 3:1,2)

Voor ons allen geldt bovendien de les dat wanneer iemand een keer gefaald heeft in zijn/haar dienst aan de Here, of dat er zonde openbaar geworden is in iemands leven en dit beleden is, wij deze broeder/zuster weer in de gemeente moeten opnemen, op de plaats die hij/zij voorheen innam; het zou kunnen zijn dat God zo'n broeder/zuster nog op een bijzondere manier gebruiken kan, net als in het geval van Zacharias.

Wij moeten niet zevenmaal, maar zeventig maal zevenmaal vergeven, met daarbij als ernstige waarschuwing dat het ook nog van harte moet (Matth. 18:21,22,35) en vooral dat 'van harte' blijkt in de praktijk vaak erg moeilijk.

~~~~~

20 eeuwen in één tekst in Deuteronomium 29, Zo schrijft God alleen.

Hoe weet je dat het allemaal waar is wat jij gelooft? Dat wordt ons soms gevraagd en dat is niet nieuw. Alle eeuwen door hebben christenen die vraag moeten beantwoorden en dat was dikwijls niet gemakkelijk en vaak niet overtuigend. De een heeft getracht met filosofische redeneringen anderen te overtuigen van de waarheid van de Bijbel en het christelijk geloof, anderen meenden met natuurkundige of biologische argumenten een afdoend antwoord te kunnen geven. Velen betoogden dat er niets te bewijzen valt, omdat het geloof terecht een geloof wordt genoemd; men moet het geloven en daar valt niets aan toe te voegen.

Nu lijkt het niet redelijk om te vragen dat men iets gelooft dat niet aantoonbaar juist is. Als geloof gevraagd of verwacht wordt, moet hetgeen te geloven is wel de waarheid blijken te zijn.

Voor de vraag “is het waar of is het niet waar” stonden ook de twee mannen die volgens het evangelie van Lukas, hoofdstuk 24, naar hun woonplaats Emmaüs liepen. Zij wisten dat Jezus Christus gestorven en begraven was, maar enige vrouwen hadden gezegd dat zij bij het graf geweest waren en zijn lichaam niet hadden gevonden. Bovendien hadden die vrouwen gezegd dat zij engelen gezien hadden die hun vertelden dat Hij leefde. Zij vertelden hun verhaal aan een vreemdeling die hen had ingehaald en die zei tegen hen: **“O onverstandigen en dragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan? En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had.”** (vers 25-27)

De twee mannen waren Joden. Zij kenden de Joodse geschriften, de boeken van het Oude Testament: Genesis, Exodus....Zacharia, Maleachi. Daarop doelde de vreemdeling toen Hij hun verweet dat zij niet alles geloofden wat de profeten gesproken hadden. Al die boeken waren door profeten geschreven, de meest oude door Mozes die ook een profeet was geweest. Maar wat hadden die geschriften van honderden jaren terug te maken met de vraag of het waar was, wat de vrouwen gezegd hadden toen die vertelden dat Jezus was opgestaan? Jezus, want Hij was die vreemdeling, maakte niet alleen het verwijt

dat zij niet alles uit die oude boeken geloofd hadden, maar legde hun ook uit wat in die oude geschriften op Hem betrekking had.

Daar wil ik u op wijzen. Velen betwijfelen ook heden nog of het christelijk geloof waarheid is en er zijn er minstens net zoveel, die overtuigd zijn dat het niet waar is. Maar de Here Jezus heeft die Joodse mannen verteld wat in die oude Joodse boeken, ook in de oudste daarvan, op Hem betrekking had, nee “heeft”, want die boeken hebben ook wij nog en we kunnen ze lezen, zoals ook de twee mannen uit Emmaüs ze gelezen hadden. Zoals de Here Jezus die twee mannen duidelijk kon maken dat in die oude Joodse geschriften van de vroegste tijden af reeds was voorzien dat de Christus moest lijden en sterven, maar ook opstaan, zo kunnen we vandaag ook nog nagaan of inderdaad die dingen zo lang geleden reeds voorzien waren. Als dat waar blijkt te zijn, is aangetoond dat die geschriften niet het product van menselijke fantasie zijn geweest, aangezien geen mens met zekerheid weet wat morgen komt, maar inderdaad tot stand zijn gekomen door iemand die alwetend is. Alwetend en almachtig is er slechts Eén, God.

Het is zeer de moeite waard er bij stil te staan dat Jezus Christus het Oude Testament heeft gebruikt om de waarheid van het christelijk geloof aan te tonen. Christenen en niet-christenen sloven zich uit om met allerlei redeneringen te bewijzen dat het christendom de waarheid volgt of juist omgekeerd een waandenkbeeld verdedigt. Zijn er ook die in hun betoog de Bijbel gebruiken om aan te tonen dat er een God is, die alle dingen reeds ver tevoren wist en voorzien heeft? De Here Jezus heeft dat gedaan en dat was afdoende.

Er is een merkwaardige notitie in het boek Deuteronomium die ik onder uw aandacht wil brengen. Dat boek eindigt met de vermelding van de dood van Mozes. Hij was zich ervan bewust dat hij spoedig zou sterven. Hij sprak tot zijn volk waarschuwend woorden in de hfdst. 28 en 29.

Hfdst. 29 eindigt met het volgende: **“.....omdat zij andere goden zijn gaan dienen en zich daarvoor hebben neergebogen, goden, die zij niet gekend hebben en die Hij hun niet toebedeeld had - dáárom is de toorn des HEREN tegen dit land ontbrand om daarover heel de vervloeking te brengen, die in dit boek opgetekend staat: de HERE heeft hen in toorn en grimmigheid en grote verbolgenheid uit hun land gerukt en hen weggeslingerd naar een**

ander land, zoals dit thans het geval is. De verborgen dingen zijn voor de HERE, onze God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kinderen voor altijd, opdat wij al de woorden dezer wet volbrengen.”

In hfdst.30 sprak hij over het herstel van Israël: **“Wanneer dan al deze dingen over u komen, de zegen en de vloek, die ik u voorgehouden heb, en gij dit ter harte neemt te midden van al de volken, naar wier gebied de HERE, uw God, u verdreven heeft, en wanneer gij u dan tot de HERE, uw God, bekeert en naar zijn stem luistert overeenkomstig alles wat ik u heden gebied, gij en uw kinderen, met geheel uw hart en met geheel uw ziel, dan zal de HERE, uw God, in uw lot een keer brengen en Zich over u erbarmen; Hij zal u weer bijeenbrengen uit al de volken, naar wier gebied de HERE, uw God, u verstrooid heeft.”**

We zouden kunnen zeggen dat hfdst. 29 nog over de verwerping van Israël spreekt en dat hfdst. 30 over het herstel spreekt. De merkwaardigheid vinden we in hfdst. 29:29. Dat vers staat als het ware tussen de verwerping en het herstel van Israël in. We lezen daar: **“De verborgen dingen zijn voor de Here onze God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kinderen...”** In beide hoofdstukken openbaarde de Here door de mond van Mozes wat in de toekomst over Israël komen zou, eerst oordeel en vervolgens herstel.

Waarom staat er dan tussen die twee hoofdstukken dat de verborgen dingen voor de Here zijn en de geopenbaarde voor de mensen? Hield de Here, hoewel hij door Mozes toekomstige dingen bekend maakte, toch nog iets verborgen? Ja, de Here hield nog iets verborgen. Wat hield de Here dan verborgen? Is dat iets dat tussen de verwerping van Israël en hun herstel in ligt? Ja, dat is het.

Israël is als volk reeds sinds de uitstorting van de Heilige Geest verworpen. Toen werd duidelijk dat de Here Israël en de taal van Israël niet meer wilde gebruiken om zijn Woord te verbreiden. Hij liet in vreemde talen de grote werken van God spreken, talen van heidenen. En ook vandaag wordt het evangelie in heidense talen over de hele wereld gepredikt. Israël is nog steeds niet in Gods gunst hersteld. Zij kennen geen vrede, hebben geen heiligdom en slechts een klein deel van Juda en Benjamin woont in het land Israël. De massa van de tien gedeporteerde stammen is nog niet teruggekeerd. Nee, de verwerping is al eeuwen lang een feit, maar het herstel moet nog komen.

We leven nu in de tijd tussen die beide voorzeggingen, zoals ook over “verborgen dingen” gesproken is tussen die twee in. Hebben die “verborgen dingen” dan betrekking op deze tijd? Leven wij in die tussentijd? Zeker. Het is nu de tussentijd, de tijd van de bouw van de gemeente. Is de gemeente dan dat geheim? Inderdaad. En zo is er ook over geschreven in het Nieuwe Testament:

- **“Hem nu, die bij machte is u te versterken - naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het *geheimenis*, eeuwenlang verzwegen, maar thans geopenbaard en door profetische Schriften volgens bevel van de eeuwige God tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs bekendgemaakt onder alle volken -”** (Rom. 16:25 en 26)
- **maar wat wij spreken, als een *geheimenis*, is de verborgen wijsheid Gods, die God reeds van eeuwigheid voorbeschikt heeft tot onze heerlijkheid.”** (1 Kor.2:7)
- **“Gij hebt immers gehoord van de bediening door Gods genade mij met het oog op u gegeven: dat mij door openbaring *het geheimenis* bekendgemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan schreef. Daarnaast kunt gij bij het lezen u een begrip vormen van mijn inzicht in *het geheimenis van Christus, dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen*, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten: *dit geheimenis*, dat de heidenen mede-erfgenamen zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie,”** (Efeze 3:2-6)
- **“Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen, en in het licht te stellen wat de bediening van *het geheimenis* inhoudt, dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen,..”** (Efeze 3: en 9)
- **Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot een vlees zijn. Dit *geheimenis* is groot, doch ik spreek met het oog op Christus en op de gemeente.** (Efeze 5:31, 32).
- **de bediening, die mij door God is toevertrouwd, om onder u het woord van God te voleindigen: *het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen*. Hun heeft God willen bekendmaken, hoe rijk de heerlijkheid van *dit geheimenis* is onder de heidenen: Christus onder u, de hoop der heerlijkheid.** (Kol.1:25-27)
(cursivering zelf toegevoegd)

Het Nieuwe Testament maakt ons dus duidelijk wat het geheim is: er zou een gemeente van Joden en heidenen gebouwd worden, die in een heel bijzondere gemeenschap met Christus zou staan, niet die van een volk tot de Koning, maar die van een bruid tot de Bruidegom, een veel inniger verbinding. Dat grote en belangrijke thema van de nieuwtestamentische gemeente en haar positie was in het Oude Testament niet bekend gemaakt.

Maar in zijn laatste woorden in Deuteronomium 29 wees Mozes er wel op, dat er na de terzijdestelling van Israël een ontwikkeling zou plaats vinden die voorlopig nog niet bekend gemaakt zou worden, dus verborgen bleef. Zolang God nog lankmoedig tegenover Israël was, is het een geheim gebleven dat een gemeente gevormd zou worden uit gelovige Joden en heidenen, waarin God door zijn Geest zou wonen en die aan Christus verbonden zou zijn zoals een bruid aan haar bruidegom verbonden is. Haar bestemming is niet Kanaän maar het huis van de Vader in de hemel.

Mozes heeft dus met reden aan het einde van de beschrijving van Gods toorn over Israël laten volgen dat de verborgen dingen voor de Here zijn, want het was toen nog een verborgen ding dat de gemeente gebouwd zou worden op de rots Christus.

Wij leven in de tijd waarin die gemeente wordt gebouwd, de vervulling van Gods Woord in Deut. 29:29. Na onze tijd, als de gemeente voltallig is, wendt God zich weer in genade tot Israël; de vervulling van Deut. 30.

Inderdaad, de Bijbel spreekt voor zich. Zij heeft geen bevestiging van buiten nodig. Mensen zijn niet in staat te voorzeggen wat eeuwen later zal gebeuren. Dat God dat in de Bijbel vanaf het begin heeft gedaan, controleerbaar, bewijst dat Hij God is en dat het boek van God, de Bijbel, waar is.

De boodschap dat God de mensen liefheeft en zijn Zoon Jezus Christus gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, eeuwig leven zal hebben, is ook waar: **“Dit is een getrouw woord en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden.”** (1 Tim. 1:15)

Een Engels gezegde is: The proof of the pudding is the eating. (Hoe de pudding smaakt, weet je door er van te eten.) Zo is het bewijs van de waarheid van de Bijbel duidelijk genoeg als iemand er kennis van wil nemen.

*We zijn op reis, want hier beneden
is onze echte woonplaats niet,
wie weet hoe spoedig is verleden
al wat ons oog op aarde ziet,
al wat ons oog op aarde ziet.*

*Ons aardse huis wordt afgebroken,
Gods kind'ren wacht geen ander lot.
Maar wij zijn niet van hoop verstoken,
ons wacht een hemels huis van God
ons wacht een hemels huis van God.*

*Wij zuchten mee, als alle mensen,
maar houden daarbij goede moed.
Aan 't eind vervult God onze wensen
en dan is alles, alles goed
en dan is alles, alles goed.*

*Ons is de deur des hemels open,
want Jezus stierf en kocht ons vrij,
en die Hij stervend vrij ging kopen,
die haalt Hij thuis, beloofde Hij,
die haalt Hij thuis, beloofde Hij.*